

צלמניה

עבוד כבודי - "קואס" בעיר חלב, 1936.
Camera: Abud Cabudi - "Kawas" in Halab, 1936.

מטבע הדברים, "הגבירים" היהודים היו גם "בעלי המאה" בחלב. אלה שהשתייכו למעמדות הנמוכים יותר בחברה חיפשו ושאפו לטפס לכיוון ה"גבירים" ולהימנות עליהם. וכדרכו של עולם, ניסו לעשות זאת, ובמידה רבה אף הצליחו, דרך צבירת עושר פיננסי ופעולות ראווה חברתית או תרומות נכבדות למוסדות הציבור היהודים, דבר ששימש להם ככרטיס כניסה למעמד החברתי הגבוה.

יחד עם זאת, לא נשכח ל"נובורישים" האלה היותם ממשפחות שבמקור לא מנו על אצילי היהודים, ומכאן רווח המתגם:

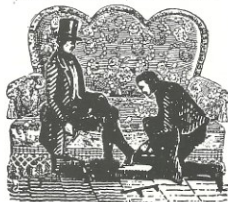
(איל - איש מה בינטי שירש).
القرشي ما ينطى شرس
"אין הפרטה מכסה על שורש רעוע"

סביר להניח שמתגם זה היה שזור בפי ה"גבירים" שלא אהבו את החזירה לחוגם.
כן סביר להניח שמתגם זה שימש כנשק להשמצת ה"נובורישים" בעת הצורך.

עיבוד מתוך אוסף מתגמים שנשלחו למערכת ע"י יוסף צפתי מבת-ים.

פתגם:

החברה היהודית החלבית היתה, לפחות במאה השנים האחרונות, חברה מעמדית. חשיבות רבה ייחסו היהודים לשושלת המשפחתית. שייכות פרט למשפחה "מכובדת" גררה עבורו מעמד חברתי. רצון להתחבר ולהתקרב אליו ובמיוחד רצון עז לבוא איתו או עם בני משפחתו בקשרי נישואין. המשפחות המכובדות הוגדרו בשפת היהודים במונחים שונים, כבערית ובערבית,

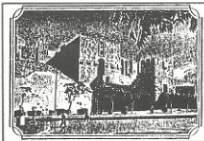

כרוח הקוסמופוליטיות והעושר הבלשני של יהודי חלב: "כבאר" (כביאר, היינו מכובדים), "אואדם" (אואדם, היינו בני אדם ברמה גבוהה), "גבירים" (כמשמעותו. מונח עברי שהשתמשו בו רבות) "נאסי מלאח" (נאס מלאח, היינו אנשים טובים, לפעמים גם אנשים שומרי מסורת).

Interesting: A postcard showing photograph of Halab Citadel with stamps bearing President Assad's portrait arrived in Israel. Published in "Ma'ariv" on 28.1.94.

מעניין

גלויה מסוריה לישראל

גלויה שחיה (בתמונה) ועליה בולים הנחשאים את דיוקן הנשיא אסד, היתה בימים אלה בפנים דראגונות ישיבות לישראל.

גלויה ועליה צילום הצודת חלב ובולים נחשאים דיוקן הנשיא אסד הגיעה לישראל.

(מתוך מרסום ב"מעריב" 28.1.94).